

MYND: EYDBII MYNDIR

nýggj høli í Venøgade á Eysturbrúgv. Játtanin var so mikið knøpp, at tað í fyrstu atløgu ikki var móguleiki fyri skápum og sjónvarpi á kømurunum.

Í summar tók Laura stig til at peningur varð savnaður í Føroyum við tí fyri eyga at fáa skáp og sjónvarp. Hetta kom upp á pláss síðsta heyst, og fyri fáum vikum síðani handaði hon kekk til stuðulsbólkin fyri sjúklingarnar í Keypmannahavn. Tað gjørdi Laura, tá ið hon fyri triðju ferð í hálvt ár var saman við manninum í sjúkraørinum í Keypmannahavn.

– Hesin peningurin skal nýtast í summar at keypa tvey ára gamlan buss at koyra sjúklingarnar og tey avvarðandi til áhugaverd støð. Tað hevur stóran týðning, at tað eru umstøður hjá teimum á hotellinum at stytta sær stundir. Tað verður eitt nú gjørt við, at føroyingar í Keypmannahavn uttan løn og sjálvbodnir koyra frá hotellinum og til t. d. Fields, Fisketorvet, Kristnastovu, Frílandsmuseið og onkran túrin yvir til Malmø. Bussurin, Søljan, sum tey nú hava, er 18 ára gamal, og í heyst frætti eg, at hann gongur ikki gjøgnum sýn eina ferð aftrat. Kim, danin, sum koyrir millum Kastrup og hotellið og millum hotellið og sjúkrahúsið, skiftir ofta bussin út. Hann fer at skifta í summar, og nú kunnu vit keypa bussin hjá honum, sum er í orduliga góðum standi, hevur góð setur og hevur hentleikar til eitt nú tey, sum sita í rullustóli.

Hvat kostar hetta?

– Av tí at talan er um buss, sum hevur verið nýttur til hetta endamálið, og sum vit harvið fáa uttan moms, so fáa vit hann fyri umleið 350 túsund. Frá

sjónvarpstiltøkunum var eitt sindur eftir. Tað hevur verið stórt upplivlisi fyri meg at royna at fáa tær 230 túsund, sum írestaðu, til vega. Eg vendi mær til nakrar útgerðarmenn, sum onkuntið plaga at hjálpa í felag. Tað vóru Varðin í Gøtu, JFK Trol og Christian í Grótinum í Klaksvík, Framherji í Fuglafirði, Tavan í Leirvík og Faroe Marine í Oyndarfirði, sum syrgdu fyri, at nú er klárt at keypa bussin. Tað eru vit fegin um vegna sjúklingarnar, teirra avvarðandi og eisini bussførararnar.

Og so vóru tað sjónvarpini, sum vórðu keypt í heyst?

– Eg havi fylgt við á hotellinum síðani síðst í áttati árunum. Fyrstu árin var tað í Gothersgade saman við mammu, tá ið hon var niðri í sjúkraørinum, og seinni var tað saman við verfaðir. Síðsta summar, um somu tíð sum hotellið var flutt í nýggju hølini, fór eg niður saman við manninum, sum skuldi søkja sær heilsubót. Vit hava verið triggjar ferðir niðri nú, og tibetur er hann frískur. Fyrsta dagin, vit vóru á hotellinum, møtti eg skurðviðgjørðum og veikum manni á gongini. Eldri føroyingar eru varnir at biðja um hjálp, men hann takkaði, tá ið eg hjálpti honum við kuffertinum. Hann vildi hava tað upp á seingina, so hann ikki skuldi lyfta tað upp og niður fleiri ferðir. Tað var hann ikki førur fyri. Hann var so veikur, at hann helt seg fyri tað mesta á kamarinum, og tað skar meg í hjartað, at tað ikki var sjónvarp at stytta sær stundir við, og at vánirnar fyri, at tað skuldi koma, ikki vóru góðar. Tá gjørdi eg av at gera mítt fyri at skunda undir at fáa sjónvarp á kømrini.

Hvussu gekk tað fyri seg?

– Vit skipaðu fyri bingo í Runavík. Undirtøkan var góð, og tá ið eg setti meg í samband við fólk kring landið, var hugurin at hjálpa ógvuliga stórur. Bingo vóru í Klaksvík, á Oyrarbakka, í Vágum, á Argjum og í Suðuroy, Lisa Frederiksberg og Lions skavaðu nógv saman, og so var figgingin komin upp á pláss. Tá ið vit vóru niðri í oktober, fór eg ein dagin saman við øðrum avvarðandi í Føtex á Fisketorvet. Eg hugdi eftir sjónvarpum og uppdagaði, at tey seldu øll tey góðu og kendu merkini. Har var okkurt upp á tilboð, og eg spurdi krambakallin, hvør prísurin var, um eg keypti 60 sjónvarp! Hann hugdi við og endurtók, um eg meinti við 60. So segði hann seg vera noyddan at senda boð eftir sínum stjóra, og tá ið hann var komin og hevði hoyrt søguna, sendi hann aftur boð eftir bossinum í felagnum. Hesin var ógvuliga upptikin av søguni um, hvussu føroyingar vildu hjálpa og boðaði frá, at Føtex gav avsláttur upp á knappliga hálvt hundrað túsund. Talan er um sjónvarp, sum eru rímuliga stór í mynd og eisini teksti, og sum tað ber til at leggja føroyska útvarpið og sjónvarpið inn í. Tey verða søgd at halda í eini tíggju ár. Samlaðu útreiðslurnar, íroknað besløg og uppseting, sum ein føroyingur tók sær av, vóru 140 túsund. Tað helt eg vera gott tilboð, men eg hevði ikki skil fyri tí. Leiðslan á hotellinum og onkur serfrøðingur kannaðu prísir og komu til sama úrslit, og so keyptu vit. Í oktober vóru øll 60 sjónvarpini komin upp at hanga, greiðir Laura Olsen fegin og eldhugað frá, og hon heldur fram:

– Tað er ógvuliga týðningarmikið, at umstøðurnar eru góðar, tí tað er rættuliga serligt at vera á sjúklingahotellinum. Eitt kvøldið í august vóru vit átta, sum sótu kring borðið og prátaðu. Nú tá ið vit vóru niðri í januar, staðfestu vit, at í seks av hesum førinum er tann sjúki farin.

Brennir fyri teimum doyggjandi

Í lötuni arbeiðir Laura Olsen í blomsturhandlinum Orkis á Glyvrum. Hóast hon er farin um tey fimmti, og er vorðin omma, so ætlar hon sær nú at læra til heilsurøktara. 2. apríl fer hon undir útbúgvingina í Suðuroy.

– Eg gleði meg sum eitt barn, og royndirnar nógvu tey seinastu árin hava lært meg, hvat tað er, sum eg brenni fyri. Eitt nú nógvu vitjanirnar á ríkissjúkrahúsinum og á sjúklingahotellinum saman við mammu, Katrinu Einarsson í Rituvík, og síðani verfaðir, Kristian Olsen við Gjógv, sum nú bæði eru farin, og síðsta hálva árið saman við manninum, Jónsvein, hava givið mær móguleikar at verið tætt upp at sjúkum og eisini doyggjandi. Tað hevur sera stóran týðning, at síðsta tíðin er virðilig, og at tey fáa góða viðgerð, umorgan, hjálp og linna, um tað so er til likam, anda og sálar. Tað eru tey, ið hava hava hetta sum starv, og eg vóni, at tað fer at eydnast hjá mær í útbúgvingini at fáa loyvi at vera við í hesum. Vónandi fer tað at bera til at sleppa í starvslæru á einum hospis. Eg brenni fyri hesum, sigur Laura í Rituvík.